

1927

MATI IN GOSPODINJA

Št. 23

Otroška narava ~
otroška preprostost.

Vsaka mati lahko opazuje, da njen maleček v prvih mesecih preživlja samo neko nagonsko življenje. Zadovoljen je, če mu mati ugodi le v glavnih treh stvareh: da ga nahranijo, drži snažnega ter ga pusti počivati, mnogo spati. Polagoma pa se zbuja otrok k resničnemu življenju. Počasi se pojavljajo ganljive poteze ljubezni, samozvesti in dobrote; na drugi strani in kaj kmalu pa se pokažejo vprav nasprotni potezi. V vsakem otroku je namreč možnost, da se razvija navzgor ali navzdol. Pri otroku še niso zatemnela zlata tla čiste vesti, v katero je vklešal Bog večne npravne zakone. O, te zlate črke so kaj lepo in jasno vidne v otrokovi duši! Za to, kaj je dobro ali hudo, prav ali neprav, ima zato otrok prav mnogo umevanja. Treba je le še materne avtoritete in otrok krene gotovo v pravo smer.

Posebno značilna poteza otrokove duše je otroška preprostost (naivnost). Po svoji naravi se otrok ne zna prikrivati, potvarjati. Vsako svoje čustvo izrazi prostodušno svoji okolici; celo tujci pri tem niso izvzeti. Velika napaka je, če otroka prezgodaj te preprostosti oropamo s tem, da ga smatramo že za dovolj razumnega za težnje odraslih. Vsaka mati naj skuša otroka kolikor se da dolgo obdržati v mejah otroške preprostosti; ne bo ji žal. Zato pa naj tudi pazi, da kdo drugi ne bo stopil v nežni vrtec otrokove duše in pomandral nežne kali in prve izrastle njegovega otroškega bistva. Važno je to tudi za vse odrasle, da se v družbi otrok tako obnašajo, tako in tako govore, kar ne žali otroške preprostosti in ji ne oskrni čistega sijaja. Prava okolica za otroka so predvsem drugim njemu enaki tovariši. V taki družbi, ki seveda mora biti dobra in neoporečna, se otroci medsebojno vzgajajo. Noben nagon ni v otroku bolj razvit kakor nagon za posnemanje; seveda pa otrok posnema dobro, a prav tako tudi slabo, kar vidi na svoji okolici. Mati naj gleda torej na to, da nadzira otrokovo okolico in mu je vseskozi dober angel varih.

Vzgojne iskrice.

Prva laž, ki jo otrok sliši, je gotovo tako zvana družabna laž, ki odraslim pomaga iz hipne zadrege. Odrasli jo izgovore iz navade in ne pomislijo, da z njo zastrupijo otrokovo dušo, ker z lažjo uničijo zaupanje.

Najvišja zapoved vzgoje je: potrpežljivost. Tudi cvetnih popkov ne odpiramo z rokami, ampak jih prepustimo vplivu solčnih žarkov.

Matere, če enemu otroku privoščite več ljubezni kot drugemu, potem se ne čudite, če

Poskusite takoj in prepričali

se boste, da ima milo »GAZELA« take vrline, ki ga usposablja za nenadomestljivega pri vsakem varnem in pametnem gospodinjstvu.

boste morale v starosti jesti trde sadove, ki ste jih vsejale v srce osamelega otroka.

Vzgojitelj ali vzgojiteljica ničesar ne izgubi, če prizna svojo napako, pač pa, če se pusti obvladati od jeze.

Kuhinja.

Ječmenčkova juha z zelenjavo. Namoči prejšnji dan četrt litra ječmenčka, drugi dan ga pa prevri in odcedi. Nato ga na novo zalij z 2 litroma vode ali juhe od kosti. Ko se ječmenček kuha že eno uro, mu prideni eno mlado nadzemeljsko kolerabo, eno korenje, korenino peteršilja in pora, vse na drobne rezance zrezano. Ko se vse to pol ure kuha, prideni še en olupljen in na rezance zrezan krompir, strok dobro zrezanega česna in zelenega peteršilja, polavorjevega lista, peresce žajbeljna in košček drobno sesekljane slaninice, osoli, prideni še eno žlico pretlačenih paradižnikov in ščep popra ter kuhaj vse skupaj še pol ure. Ako imaš juho od suhega svinjskega mesa, zalij ječmenček s to juho in napravi vse, kakor je opisano, le slanino opusti.

Hlebčki iz koruznega zdroba s salato. Zavri skupaj četrt litra vode in četrt litra mleka. V zavrelo stresi četrt litra zdroba, ga nekoliko osoli in kuhaj pet minut, prideni za pol jajca surovega masla, masti ali dve žlici olja ter ga ga med vednim mešanjem kuhaj še 5 minut; nato ga postavi v stran, da se nekoliko ohladi; ohlajenega stresi na desko in v podobi klobase, 3 prste visoko, katero zreži na prst debele zrezke; vsakega razmoči v raztepeno jajce in povaljaj v krušnih drobtinah ter v masti hitro rumenkasto ocvri. Te hlebčke postavi s salato na mizo.

Hlebčki iz koruznega zdroba z dušenimi jabolkami. Napravi koruzne hlebčke, in ko so ocvrti, deni na sredo vsakega pol žlice dušenih jabolk, jih potresi s sladkorjem in postavi kot močnat jed na mizo.

Zrezki iz govejega mesa. Sesekljaj drobno 30 dkg svežega govejega in 10 dkg svežega svinjskega bolj mastnega mesa, odstrani mu kožice in žile; prideni nekoliko drobno zrezanega zelenega peteršilja in čebule, ščep popra, nekoliko soli in pol v vodi napojene in ožete žemlje ali kruha. Vse prav dobro zmešaj in otresi na mokro desko ter napravi iz tega 6 zrezkov, potresi jih po obeh straneh z moko ter jih speci v razbeljeni masti. Pečene postavi s solato na mizo.

Dušena jabolka. Deni v kozico za oreh surovega masla; ko je vroče, mu prideni žličico sladkorja in pest krušnih drobtin; ko se nekoliko razumene, prideni približno 6 srednje debelih olupljenih in zrezanih jabolk, 2 žlici vina in 4 žlice vode, košček cimeta in limonine lupine. Pokrij in duši počasi 20—25 minut. Potem jih dobro zmešaj in nadevaj z njimi koruzne hlebčke.

M. R.

— V VSAKO HIŠO »DOMOLJUBA« —

Božič

se bliža in treba bo skrbeti za jaslice. Uprava Vigredi v Ljubljani, Ljudski dom, ima prelepe božične prtičke za v kot k jaslicam. Naši lepi slovenski domovi naj si okrase jaslice tudi s pristnimi domačimi prtički, ne pa s kakim tujim in morebiti celo judovskim blagom. Trgovci in posamezniki naj takoj naroče božične prtičke, da ne bo prepozno!

Veržice za k jaslicam.

Tudi najmanjši otroci lahko pripomorejo s svojim delom k lepoti jaslic. Slame je dovolj pri hiši. S škarjami je narezati enakomerno dolge koščke slame; lahko pa jih tudi naberete iz rezanice na podu. Gotovo pa imate tudi kje kaj rdečega, višnjevega, zelenega, rumenega papirja. Tega narežite v drobne kvadrate. Zdaj pa mamoprošite za šivanko in dolgo nit. Zdaj se pa prične: Skozi sredo kvadrata prebodi in ga potegni na nit, a pazi, da se ne raztrga. Nato košček slamice, pa zopet papir in zopet slamico itd., da nastane dolga, dolga veržica.

Zgled varčevanja.

»Kar se Janezek nauči, to Janez zna, tako pravi kmetski pregovor. To je čisto res. Ako se kdo že kot otrok vadi varčevati, bo tudi upanje, da bo varčen gospodar, uradnik, delavec itd.

Naj navedem zgled Burjovčevega Tončka, kako je letos varčeval kot šolar in voznik. Burjovčevi kupujejo mleko pa vaseh ter ga vozijo v Kamnik. Ker pa imajo konja, ki se sam dobro razume na kupčijske postaje, je večkrat Tonček sam vozil mleko. Vedno pa je imel dosti naročil, naj pri- nese raznovrstne potrebščine za domače trgovinice. Seveda je vselej za to dobil par dinarjev, ki pa so se sproti poizgubili.

Jaz sem pa Tončka dobro poznal, saj sva skoraj sosedata ter je bil skoro vsak dan pri meni.

Nekega dne meseca oktobra lanskega leta mi pripoveduje o svojem zaslužku in o izdatkih, ki jih ima. Rekel mi je, da vsak dan izda za sladkarije en dinar. »Poglej, Tonček,« mu rečem, »če bi ti redno vsak dan oni dinar shranil koliko bi imel koncem leta,« »Jaz bi se težko zdržal, da bi gledal v roki denar, na štantu pa toliko dobrih sladkarij,« mi reče Tonček.

»No, pa narediva takole,« mu svetujem, »boš pa meni nosil vsak dan en dinar, ki jih bom jaz shranjeval, koncem leta pa dobiš vse.« Tončku je bilo to takoj všeč.

Precej drugi dan sva pričela z najino hranilnico. Šlo je dobro, redno mi je donajal dinarje. Večkrat je prinesel celo po dva dinarja dnevno.

Minilo je leto dni in danes, ko to pišem, ima Tonček pri meni vsoto 415 Din.

Danes je Tonček vesel svojega prihranka, ter se bo lahko v Veliki noči postavil z novo obleko.

Fr. Lipar, abs. kmet. šole.

Žensko gorje v ruskem vjetništvu.

Bedno je stanje ruskih žensk, ki so osumljene, da ne soglašajo z boljševiki in so zato zaprte v raznih taboriščih. Neka begunka pripoveduje v časopisu »Island Hell« sledeče:

»Ne moreš si predstavljati, kako strašen je položaj ženske v boljševikih zaporih. Dan in noč moraš poslušati najgrše besede in najsurovejše psovke razuzdanih stražnikov. Tebi vsiljena družba so pijani hudodelci z najgršimi boleznimi. Tudi najmočnejša ženska narava mora prej ali slej podleči. V zaporih Solovke ob Belem morju so ženske izpostavljene večji sramoti kot drugod plačane vlačugarice. Brez srca in razuma, brez mogoče obrambe se revice zlorablajo od članov taboriške uprave. 25 nesrečnic mora vsak dan v vojašnico rdeče armade, da snažijo pode, urejajo postelje in da »pomagajo« voditeljem pri umivanju in kopanju. Za zadnji dve službi pridejo v poštev le one z lepšim obrazom. Vse zaprte ženske so razdeljene uradno na tri razrede: za en rubel, za 60 kopejk in za 15 kopejk. Če upravitelj ječe zahteva zase ali za tega ali onega svojega pajdaša žrtev, kratkoma naroči čuvaju — dotični razred. Ženska, ki bi hotela varovati svojo čast, umre od glada. — Evo vam, slovenske proletarke — socialistična nebesa na zemlji!

Prepozna setev.

Stal je pred menoj, visoke rasti, nemirno se obračujoč, v zadregi, klobuk pred seboj. Mati njegova, zelo elegantna, zgovorna, mi je hitela pripovedovati:

Vedite! Moj mož je izobražen, pisatelj, zelo izobražen, pa je menil, da ne sme siliti sina z vero. Rekel je: Kadar bo stal 20 let, se bo sam odločil. Toda takrat je izbruhnila vojna, pa ni mogel izbirati vere. Sedaj se bo oženil.

»Pa gospa, ste li bogati, zelo bogati?«

»Zakaj to vprašujete?«

»Če bo sin hotel izbirati vero, bo rabil mnogo časa, potovanja, bo moral kupovati razne verske knjige, starejše in nove, jih študirati.«

Obrnem se k sinu: »Znate kako molitvico?«

»Kaj pa je molitvica?«

»Oče naš, na primer.«

»Vas ne razumem.«

»Ste kdaj kaj čuli o Bogu.«

»Redko, le tuintam; kadar se oče razjezi, ko sem se vozil v čolnu, v nekaterih knjigah.«

»Pa kaj čutite svojo revščino?«

»Nismo ubožni. Dobivamo letnih 12 tisoč frankov najemnine. Imamo avto.«

»Imate katekizem?«

Pogledal je mater, mene.

»Kaj pa je to, katekizem?«

»Vam ga bom posodil. Pridite jutri v nedeljo okoli desetih dopoldne.«

»Takrat ne utegnem. Igramo nogomet.«

»Pa v pondedeljek ob pol devetih zvečer.«

»Tudi ne gre. Se pripravljam za vojaščino.«

»Pa v torek ob devetih zvečer?«

»Nemogoče. Ponavljam šahovsko igro!«

Odhajal je. Ni misliti, da je bil zloben.

Tako je bilo pač njenovo življenje. Življenje enega izmed množice. Neklasičen. Domači župnik ima v takem slučaju vezane roke. Ko je razlagal že ves dan katekizem, naj pa zvečer v par minutah z enim samim nevednežem preleti razlago vsega krščanskega nauka.

»Nisem mislila, da je katekizem tako važen,« je ugovarjala mati; »svoj čas...« Nisem je poslušal. Saj to ni bila mati. Ko bi smel to zalučati v obraz. Pa radi sina nisem upal.

Prvi oltar otroški so kolena materina. Potem pa vsaka stvar o svojem času. Krščanski nauk v šolski dobi. In potem nadaljevati. Tako je zemlja pravočasno pripravljena, in je mogoče posejati pšenico v jeseni.

Sicer se seje pšenica v marcu spomladi.

Ta resnični dogodek je opisal francoski duhovnik. Razumemo francoske katoličane, ki se baš sedaj s takim ognjem bore za obnovo verske šole. Razumemo tudi, da se francoski državniki tako boje komunizma, ki ima prosto pot v brezverna srca.

Bodimo čuječi! Zakaj tudi pri nas je svobodomiselnim strankam največji cilj: šola brez vere in brez Cerkve.

Težka pot.

(Nadaljevanje.)

»Regina, kje sta ostala naša otroka, da ju od nikoder ni?« Gotovo že petič je vprašala mati v pol ure enoinisto. Bolezen in slabost spomina sta ji sproti izbrisala odgovor.

Regina je dvignila glavo od dela in rekla: »Le malo še potrpite, mama, kmalu bosta tu. Saj veste, Agneza je tik pred maturo in ima dalj časa pouk, Klemen pa hodi učiti poštarjevega sina. Vsak trenutek bosta tu.«

Bolnica je prikimala in se naslonila nazaj v blazine. Regina ji je udobno postlala v naslanjaču blizu okna in kmalu je zatisnila oči v lahkem dremavcu.

Regina ji je nalahno popravila ogrtačo preko ramen in jo je dolgo gledala. Uboga mati! Koliko je prestala od očetove smrti! Toliko ponižanja, zapostavljanja in tudi skrite revščine. A, da te ni toliko čutila, je že poskrbela Regina s svojim neumornim delom.

Tri leta so že pretekla od tedaj in vsa skrb je ležala na Regininih ramah. O, saj je rada delala za svoje ljudi: za bolno mamico, za pridno Agnezo, za nadarjenega Klemena. Le včasih, v tihih poznih urah ji je prišla na misel njena, prav njena osebna sreča, ki jo je žrtvovala svojim dragim. Koliko lažje je v mladostni, navdušeni požrtvovalnosti izvršiti veliko žrtev, kakor pa posledice te žrtve kot težko pezo vlačiti za seboj vse življenje!

Regina se je navadila v teh letih popolnoma in v vsem zapovedovati svojemu srcu, delati in skrbeti le za druge. Obljubo, ki jo je napravila v tistih nočnih urah, polnih bojev in bolesti, je držala trdno in zvesto. Vse, vse je storila, da uboga mati ne bi čutila tolike izpremembe, da sta brat in sestra lahko še obiskovala šolo, da so živeli tiho in mirno v nizki predmestni hišici. Kako je to zmogla

vse to, pa je bila domačim in znancem velika uganka.

Nihče seveda ni vedel, da je Regina, ko so odšli že vsi k počitku, še dolgo v noč sedela nad fino vezeno, ki jo je naročila ta ali ona trgovina; da je pozno v noč prepisovala akte za tega ali onega advokata; da je med dnevom, ko je mati dremala, slikala skatle, pahljače in druge stvari za razne modne tvrdke. Tako so se ji stekali skromni dohodki in morala je desetkrat obrniti vsak dinar, preden ga je izdala.

Dr. Arko se ji ni več približal. Parkrat ga je bila srečala in sta šla z nemim pozdravom drug mimo drugega. Tudi to se prenese. Kmalu pa je bil prestavljen v tuje mesto, odkoder so časopisi prinesli poročilo, da se je poročil s hčerko svojega kolega. Z občutjem bolestne utehne je sprejela Regina to vest ter je, pozabivši popolnoma nase, hvalila Boga, da ni bila ona kriva kake njegove nesreče. Molila je zanj in njegovo srečo, sama pa je iskala svoje sreče v žrtvi za druge. — — —

Iz teh misli so jo zmotili lahni koraki v veži; tudi mati se je zdramila.

»Dober večer, mamica! Dober večer, Regina!« ta dva vzklika sta planila v sobo in za njima Agneza in Klemen.

Oba velika »otroka« sta torej prišla in prinesla s seboj mnogo svežosti in življenja.

Hitro je odšla Regina v kuhinjo, da pripravi večerjo, dočim sta Agneza in Klemen kramljala z materjo.

Pri večerji, kakor da sta nalašč hranila dotlej, sta povedala vsak svojo veselo novico.

»Pomisli, mamica in Regina,« je začela Agneza, »takoj po maturi lahko nastopim mesto pomožne učiteljice na samostanski šoli. Pri kongregacijskem shodu mi je povedala prefekta. To bo lepo! Nič ne bo treba čakati!«

Mati se je nasmehnila, a kljub temu pristavila: »Ali ne bi rajše počakala, da dobiš mesto na javni šoli?«

Hitro je pomagala Regina, ki je dobro poznala Agnezino željo po samostanu: »Veste, mama, bolje je, če sprejme tu. Pride hitreje na vrsto, čakati ji ni treba in pa manjši razredi so na privatni šoli ter se ji ne bo treba toliko truditi!«

Mati se je vdala, Agneza pa je hvaležno pogledala starejšo sestro.

»Tudi jaz prinašam veselo novico,« se je oglasil Klemen. »Pomislite, naš ravnatelj je prišel danes v razred in me je v odmoru pozval k sebi v pisarno. Tam mi je povedal, da je bil naš očka po svoji materi v sorodu z baronom Zojzom in imam jaz kot sorodnik pravico do stipendije. Juhe, lahko bom naprej študiral!«

»Hvala Bogu!« je vzkliknila Regina; materine oči pa so se zalile s solzami.

Dalj kot navadno je zaradi teh veselih novic trajala večerja. Ze se je dvignila Regina, da pospravi po večerji, ko jo je zaprosil Klemen: »Regina, sestra, ali boš pregledala še mojo nalogo?« In Agneza je pristavila: »In mene, sestra, moraš izprašati zgodovinske letnice!«

»Seveda, seveda,« je odgovarjala le-ta že med vrati.

Pol ure sta posedela »otroka« pri materi, ko se je vrnila Regina. Onemoglo mater so spravili v kuhinjo k počitku, ostali trije pa so odšli v kuhinjo k delu in učenju. Ob

enajstih sta odšla dijaka spat, Regina pa je pogledala še k materi.

»Oh, Regina, slabo mi je! Popravi blazino! — Daj mi piti! — Prosim, prinesi mi rožni venec z omare! — Ah, daj mi kapljic, noče mi odleči! — Tudi jesihov obkladek mi boš morala prinesiti! — Ne bom mogla spati vso noč!«

In Bog ve, koliko takih drobnih želj, potrebnih in nepotrebnih, je izrazila bolnica. In tiho, potrpežljivo in vdano jih je vse izpolnila, ne meneč se zato, če je žrtvovala za te drobne želje polovico, da tri četrtine svojega počitka. Samo za par ur se je mogla vreči na posteljo, da je v lahnem spancu nabrala zopet nekaj novih moči in nove požrtvovalnosti za prihodnji dan. (Konec prih.)

Se ta teden

izide že dolgo pričakovana knjiga »Ob tihih urah«, dr. p. Roman Tominec. Ker smo je radi obilnih naročil dali nekaj sto več tiskati, jo morejo naše žene in dekleta še naročiti pri gđc. A. Lebar, Ljubljana, Florijanska ul. 7.

Za doraščajočo hčerko, za sestro, za ženo, za prijateljico prelep Miklavžev dar in tudi zelo primerno božično darilo. Naročite lahko vezano ali nevezano.

Vigrednice

naj tudi letos zgodaj začno z nabiranjem novih naročnic, ker so za najpridnejše nabiralke tudi letos pripravljena prav lepa književna darila. A tudi Vigred sama je vredna, da ji vsaka dosedanja naročnica pridobi vsaj eno novo naročnico. Na delo za naš edini deklinski list!

Iz otroških ust.

Učitelj: »Otroci, zakaj se dviga živo srebro v toplomeru, če ga vtaknemo v vročo vodo?« — Joško: »Ker mu je v vodi prevroče.«

Mirko pride vesel iz šole domov: »Oče, danes sem pa smel iti iz zadnje klopi v predzadnjo.« — Oče: »To me veseli, da tako napreduješ. Tu imaš dinar, pa si kupi kostonja. Kako je vendar to, da si se smel presteti na boljše mesto?« — Mirko: »Zadnjo klop so prebarvali.«

Strežnik Lovro kaj rad pomaga cerkovniku, ko kinča oltar. Pravkar je prinesel dve vazi iz zakristije in — ojoj: ena mu zdrsne iz rok in se na tleh razleti v kosce. — Cerkovnik mu reče: »Kako si vendar mogel to narediti?« »Takole.« pravi Lovro in spusti še drugo vazo na tla.

Sralca pique 90^{.-}, 68^{.-}, 58^{.-}
Sralca cefir 120^{.-}, 100^{.-}, 80^{.-}
Hlače gradl 60^{.-}, 50^{.-}, 45^{.-}

Kravate, ovratnike, naramnice, nogavice in žepni robci,

Prodaja se samo izbrano dobro blago po zelo nizki ceni.

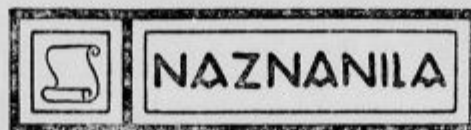
Valetrgovina
R. Stermeckl, Celje.

Celje leži centralno, dohod vlakov zelo ugoden.

Mali Tonček na vso moč joka. Mati vpraša Liziko: »Kaj si mu vendar naredila, da tako joka?« — Lizika: »Prav nič. Samo pomagala sem mu čokolado pojesti.«

Na tisoče in tisoče gospodinj

uporablja pri pranju samo milo »GAZELA« in to že leta in leta. Ali ste tudi vi med njimi?

n Vsaka objava prireditve, pri kateri se običajeno pobira vstopnina stane tolikokrat po 25 par, kolikor besedi ali številki obsega. Denar se mora vpsolati naprej, lahko v znamkah. Brez vnapijnjega plačila se objava ne priobči.

n Pri Prosvetnem društvu v št. Juriju pod Kumom se oglasi sv. Miklavž v dvorani po litanijah. Vabljeni.

n Kat. prosvetno društvo na Bledu vpizori »Lepo Vido« dne 27. novembra in 4. decembra ob 8 zvečer in Ljudskem domu.

n Blatna Brezovica. V nedeljo 27. t. m. ob 3 popoldne se vpizori v Gasilnem domu smeja polna komedija v 3 dejanjih »Slaba vest«. Vabimo cenj. občinstvo k najobilnejši udeležbi.

nBoh. Bistrica. Hranilnica in posojilnica na Boh. Bistrici bo imela redne uradne ure v svojem uradnem prostoru v občinskem domu na Bistrici, in sicer vsako nedeljo od 8—12 in vsak četrtek od 10—12 dopoldne.

Ljudski oder v Kranju priredi v soboto, dne 26. novembra ob 8 zvečer in v nedeljo, dne 27. novembra ob 4 popoldne Calderonovo žaloigro »Stanovitni kraljevič«.

Jaz Ana Čilag

s svojimi 185 cm dolgimi divnimi Lorelei lasmi sem dobila iste sled uporabe pomade, katero sem sama iznašla. Ista je priznava kot edino sredstvo proti izpadanju, za podkrepitev razvitka za goste lase in za ojačenje las.

Pospeši pri damah, gospodinjah in otrocih razvitek gostih in krepkih las in jim da že po kratki uporabi naravni blek in naravno barvo ter jih varuje pred preranim osivenjem tja do visoke starosti. Čilag-pomada odstrani prhljaj tekotem 48 ur. Nobeno drugo sredstvo ne vsebuje toliko hranljivih snovi za lase, kakor Čilag-pomada, ki je po vsej pravici pridobila si svetovni sloves, ker dame in gospodje že po uporabi prve steklenice dosežejo najboljši uspeh; izpadanje las izostane popolnoma že po nekaj dneh in pokaže se takol nova rast. Ta uspeh dokazuje moj 50 letni jubilej in milijoni zahvalnih pisem, ki sem jih prejela iz celega sveta.

Cena velikemu lončku Čilag-pomade Din 60^{.-}, dvojnemu Din 90^{.-}. K vsakemu lončku je potrebno: 1 stekl. Special Shampoo (za 20 kratno izmivanje glave) Din 25^{.-}. — Poština posebej. Razpošilja se proti povzetju ali predplačilu iz tovarne za S. H. S.

Laboratorij »Aurora«, Sremska Kamenica št. 7.

Kolumbovo jajce

to sicer ni, pač pa posebno silo »Kompletta« čajne ročke, ki omogoča dovršeno pripravo čaja in nudi s tem najvišji čajni užitek. Vojn, moč in izdatnost so popolnoma razviti in čajni listi temeljito iskoriščen.

Vi prejmete »Kompletta« ročko poton tvrdne F. Majzel, Maribor, ako il vposlijete prazne omote čaja znamke »Čajna ročka« v vrednosti prodanega čaja od 3 kg, nadalje k tej spede jočo publiko za skladar ali vivalbo za smetano ali čajno shodilico, ako il pošiljete praznih omotov za 1 kg vrednosti prodanega čaja.

ČAJNA ROČKA

Posnemalniki za mleko, plahte

za vozove in konje pri znani domači narodni tvrdki FR. STUPICA, Ljubljana, Gosposvetska 1.

Klobučar Josip Pok nasl. Mirko Bogataj, Ljubljana, Stari trg št. 14.

Velika zaloga klobukov različnih najnovejših oblik in v vseh barvah. Zaloga čevljev iz klobučevine za ženske in moške. Sprejemajo se popravila. Lastna delavnica. Cene zmerno. Solidna postrežba.

Mali oglašnik

Vsaka drobna vrstica ali nje prostor velja za enkrat Din 5. Naročniki »Domoljuba« plačajo samo polovico, ako kupujejo kmetijske potrebščine ali prodajajo svoje pridelke ali iščejo poslov oziroma obrtniki pomočnikov ali vajencev in narobe.

Iščejo se očitvidci

ali priče, ki bi lahko izpovedali, kako je nek vojak Ljubljanskega strelskega polka med svetovno vojno ali ob času koroških bojev snel neke razpelo in od istega les kuhl v juhi. Vsi stroški se povrnejo in da se mu nagrada. Sporočilo poslati na upravo »Slovenca« pod »Ljubljana« št. 9111.

Mizarskega vajenca

sprejme takoj Franc Regulj, mizar, Motnik. Hrana in stanovanje v hiši.

Hišo s kovačnico

prodam. 2 njivi in nekoliko sadnega vrta, 20 minut od železniške postaje in cerkve, pri deželni cesti. — Cena 20.000 Din. Anton Jarc, Male Dole, št. Vid pri Stični.

Vajenca za mizarsko obrt. poštenih staršev, sprejem. Hrana in stanovanje pri mojstru. — Avgust Černe, Zg. Šiška 122, Ljubljana 7.

Prodam večjo množino, 60—70 kg, pristnega cvetličnega medu.

Ant. Drobnik, čebelar, Hudi vrh, p. Nova vas pri Rakeku.

Zastopnike (zastopnice), potniške (potnice) iščemo za prodajo držav. vredn. papirjev z izvrstnimi pogoji, v vseh krajih Slovenije. — Ponudbe upravi pod »Stalna služba«.

Vajenca 14 do 15 let starega sprejem. Hrana in stanovanje v hiši. Furlan Josip, krojaški mojster in organist. Studeneč Ig 29 pri Ljubljani.

V VSAKO HIŠO »DOMOLJUBA«!

Za naše male.

O možičku z dolgo brado.

Nekoč je neke živela deklica, ki sta ji umrla oče in mati. Šla je po svetu, da si poišče kako službo. V borno culico je zavezala svojo edino srajčko, nedeljsko krilce in jopico; to je bilo vse njeno premoženje.

Hodila je že dolgo dolgo in je prišla do velikega gozda. Ko je hodila po samotni poti, ji je postajalo tesno pri srcu; kajti noč se je že delala in kje naj prenoči? Gledala je na vse strani, kje bi našla kako prenočišče in res zagleda tam daleč pred seboj malo kočico. O, kako je bila vesela!

Ko je prišla blizu, je videla, da je kočica zelo majhna, a to je ni motilo. Pogumno stopi skozi vrata in pozdravi: »Dober večer!« A nihče ne odzdravi.

V mraku se razgleduje po koči in vidi, da je vse razmetano in navlečeno. Takoj je začela pospravljati in pometati.

Ni še prav končala, ko zasliši po poti drobne korake. Pogleda skozi okence in vidi malega možička, ki gotovo ni bil pedanj visok, a je imel dolgo sivo brado, da se mu je vlečla po tleh. Koracal je naravnost proti kočici. Deklica sede na stolico za vrata in čaka, kaj bo.

Vrata se odpro, možiček vstopi in gleda okoli sebe, pokimava z glavo in godrnja: »Hm! hm!« Ko zagleda deklico, stopi pred njo in reče z debelim glasom: »Jaz sem gospodar v tej hiši. Deklica, kaj hočeš?«

Deklica ga prosi, če sme v kočici prenočiti. Možiček ji odgovori: »Lahko prenočiš, a meni pripravi najprej posteljo!«

Deklica takoj začne postiljati, a možiček ji vnovič naročuje: »Deklica, pripravi mi prej še kopelj!«

Deklica gre k ognjišču, zakuri in pristavi k ognju velik lonec vode. Pri peči najde podolgast škaf, kakršnega je imela tudi njena mama, kadar jo je kopala. Postavi ga k postelji in ko se je voda segrela, jo vlije v škaf. Kmalu je mali možiček pljuskal po vodi, da je bilo veselje. Ko se je okopal, je skočil v posteljo in se odel. Deklici pa je rekel, naj si naredi posteljo pri peči.

Deklica pa pravi: »Kadar je mama mene kopala, mi je potem tudi lepo postrigla nohte in prirezala lase. Tudi jaz te bom tako očedila, moj gospodar!« Vzela je velike škarje, stopila k postelji in mu lepo postrigla nohte, pristrigla lase in ko je videla dolgo brado, je rekla: »Čemu neki nosiš to dolgo brado za sabo, spotikaš se ob njo in zapleta se ti okoli nog?« Hrst! in odrezala mu jo je.

Toda glej, možiček je rasel, vedno večji in lepši je postajal in je rekel: »Hvala ti, deklica, da si me rešila! Vzemi mojo brado, pojdi domov in spredi jo; ne bo ti žal!« In je zginil.

Drugo jutro se je deklica vrnila domov, nataknila možičkovo brado na preslico pri kolovratu in je pričela presti. Predla in predla je, a kosom se ni prav nič zmanjšal. Navila je

že mnogo klopek najlepše niti, a še vedno je tkala. Nikoli je ni zmanjkalo. Ljudje so radi kupovali prelepo prejo in deklica je imela za vse življenje dober zaslužek. Srečno je živela do svoje smrti.

Markec in veterček na potovanju.

S polnimi žepi in obložen z mnogimi jesenskimi darovi, je Markec zapustil vrt ob roki svojega prijatelja, veterčka. Kam ju bo neki vodila pot?

Poglejmo jih danes, kaj počenjata! Ob robu gozda, prav tja, kjer se začenja travnik, sta se spravila. Prav zadnje veje brez in divje trte molé tja na travnik, v katerega je tudi že dahnila jesen. Ni bilo treba mnogo napora, veterček je le malo pihnil in listje se je vsulo raz veje. O, koliko ga je in kako gosto se vsiplje! Markec je spočetka le gledal, kmalu se je zakadil med padajoče listje, lovil ga je

skače tretji. Le pogledajte ga, malega poni-glavca, tu spodaj v desnem kotu! Kako se je razkoračil, kako dirja, uh, kakšno šobo je napel! Vse mrgoli in skače, frfota in divja okoli, veterček pa je tisti, ki s svojo močno sapo vse to dviga in giblje. Pa se ti drži, kakor da mu vse to ni prav nič mar. Le malomarno se suče zdaj sem, zdaj tja, zapiha v to, zapiha v ono smer, kamor je najbolj treba in kjer je nakopičenega največ listja. O, seveda mora potem v listju zaživet. Samo par listov in lističev se še trdovratno drži vej. Le pogledajte jih, kako se jih oklepljejo z drob-

po zraku, otepal z rokama okoli sebe, da se mu je kar v glavi vrtelo. Kjer je bil šum in vrtnec listja največji, tja notri je skočil. A glej, naenkrat je vse okoli njega oživel! Saj ni mogoče, da bi bilo to vrvenje in šumenje brez življenja. Markcu se zdi, kakor da mu z vej doli mahajo z rokami mali, majceni otročki; da se spuščajo na tla in kriliijo z ročicami, da se prekucujejo, padajo, vstajajo, skačejo in rajajo po zraku. O, kako jih Markec gleda! Le pogledajte ga, kako teče, da z rokami ujame malčka, ki pada pravkar z veje. In za njim se je zapodil drug in pred njim

cenimi prstki! Toda veterček, ne bo več dolgo tak, postal bo veter, močan in silen, tudi vihar, — saj poznate močan jesenski piš, — in potem bo premagal vse one male upornike, ki vise še po vejah. Vse, vse mora k tlom, taka je veterčkova naloga. Kmalu bo opravil svoje delo po vrtovih, gozdovih in travnikih. Kaj pravite, kam se bo potem še podal? Ali ga bo Markec tudi spremljal?

Počakajmo do prihodnjic, ko jih bomo videli čisto kje drugje in čisto pri drugem poslu. Kje neki?

Uganke.

Kje rastejo cvetlice?
(cvetlice v N)

V kateri hiši nimajo nobene mize?
(v hiši brez mize)

Odkod pridejo miši?
(iz kuhinje)

Kateri srp ne žanje?
(Meseč, — prvi krajec)